

for Brancusi

Velen van ons zullen levenslang verslaafd blijven aan het werk van Constantin Brancusi, nadat ze het een keer genoten hebben. Voor menigeen lijkt zijn werk oerkunst.

Is het dan die nadrukkelijke ervaring van materialiteit, waarin we wellicht een bevestiging zien dat we in een fysieke wereld mogen verblijven; wellicht een principieel teken van leven, terwijl we dat zo vaak vergeten?

Niet voor niets wordt het belang van het getoonde nog eens bevestigd door een stapeling van sokkels. Een bewijs dat deze zwaarwichtigheid niet met zich laat sullen.

Of herkennen we in die vereenvoudigde weergave van een lichaam, een torso of beest het vermogen van de kunstenaar om te duiden, en om ons te doen zien wat we nog niet eerder zagen.

In elk geval herkennen we de verrijking om met weinig veel te zeggen. Een goed gevormde monoliet lijkt dan het doel, alsof het om de fascinatie voor een naakt gaat.

In 2012 nam ik de tijd om het atelier van Brancusi te fotograferen, zoals ik meende dat het moest zijn. Ik realiseer me dat de meester ons ook dit, met zijn eigen foto's van zijn oorspronkelijke atelier, al heeft voorgedaan. Ik vermaak mezelf door te menen dat ik zodoende een surrogaatdialog mag aangaan met mij inspirator.

Zo dicht kwam ik nog nooit; of eigenlijk is een aantal van mijn meubelontwerpen best wel op zijn werk geïnspireerd.

A lot of us will develop a lifelong addiction to Constantin Brancusi's work after enjoying it once. To many, his work seems like primal art.

Is it that emphatic experience of materiality in which we perhaps see confirmation that we are allowed to reside in a physical world; perhaps proof of the principle of life - something we so often forget?

It is not without reason that the importance of what is shown is once again confirmed by a stack of pedestals. Proof that this gravitas cannot be fooled.

Or do we recognise in that simplified representation of a body, a torso or an animal the artist's ability to interpret and make us see what we have not seen before?

In any case, we recognise the enrichment of saying a lot with little. A well-formed monolith seems to be the goal, as if it were about the fascination with a nude.

In 2012, I took the time to photograph Brancusi's studio as I thought it should be. I realise that the master has already shown us this with his own photos of his original studio. I amuse myself by thinking that I can enter into a surrogate dialogue with my inspirer.

I never came this close before; or actually some of my furniture designs are quite inspired by his work.

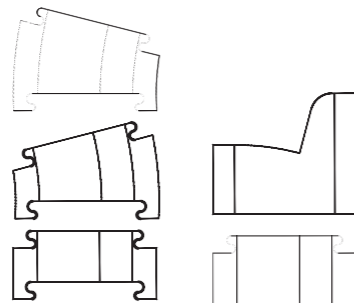
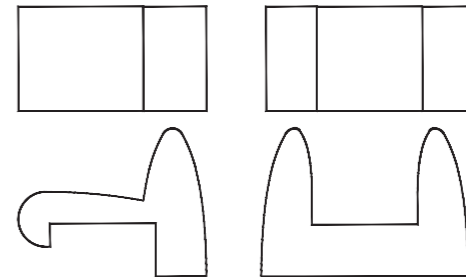
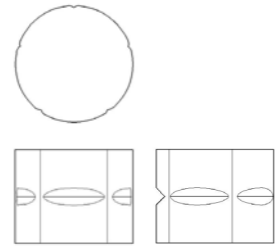
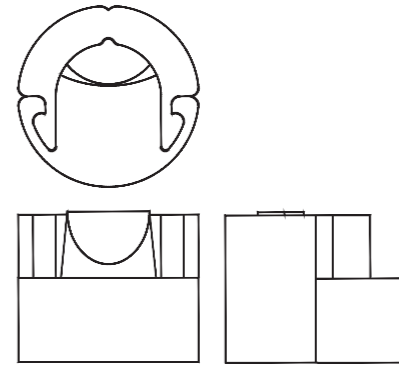
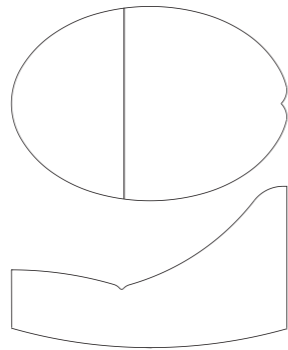

Beeldessay # 32 for Brancusi

colophon

text, photography and furniture designs by
• Mathieu Bruls architect
www.brulsarchitect.nl
www.M12.nl
first print 2024-04-04